

dertil, og man fik da ogsaa meget hurtigt bygget Værket; anlagt alle Ledningerne, og man havde naturligvis ogsaa en Brønd at tage Vandet fra. Men efter en Ugestids Forløb var der ikke mere Vand i Brønden, og man maatte saa standse det hele. Man havde hele Apparatet liggende, men man kunde ikke faa Vand ind i Husene. Man begyndte saa at bore en artesisisk Brønd, saaledes tror jeg, det kaldes, og man borede dybere og dybere, men til sidst blev Entreprenøren ked af det og løb sin Vej. Og saa laa det i lang Tid; men endelig fik man en ny Entreprenør; saa vidt jeg ved, har man ikke den Dag i Dag kunnet faa Vand, men der skal dog være Haab om, at det vil lykkes at skaffe det. Det er imidlertid indlysende, at det er en højst uheldig Maade, hvorpaa hele denne Sag har udviklet sig derude, og ved Samtaler med Folk om dette Spørgsmaal har jeg erfaret, hvad ogsaa Direktør Øllgaard sagde i det, jeg her har citeret, at det ikke er noget enestaaende Tilfælde. Man har været Vidne til mange Steder, at man af Mangel paa virkelig sagkyndig Hjælp i saadanne Tilfælde faar lavet noget højst uheldigt. Det er derfor, jeg gerne vilde henlede Opmærksomheden paa denne Forhandling og paa det Foredrag, som Direktør Øllgaard holdt paa dette hygiejniske Møde, og navnlig paa nogle Oplysninger, han i dette Foredrag kom med. Han gjorde nemlig opmærksom paa, at man i flere tyske Stater fra Statens Side har skaffet saadanne smaa Kommuner eller Selskaber, som vilde anlægge Vandværker, fornøden sagkyndig Hjælp; man har ligefrem oprettet Statskontorer med en eller flere Ingeniører, som de paagældende Kommuner eller Selskaber kunne henvende sig til, og hvorigennem de kunne faa al mulig Hjælp ved Anlæg og Bygning af saadanne Vandværker. Han gjorde opmærksom paa, at der for Eksempel i Würtemberg allerede i 1859 oprettedes et saadant Kontor, og i Bayern oprettedes der et i 1878. Jeg skal ikke læse op de Opgaver, som disse Kontorer have, hvert af de ærede Medlemmer og ogsaa den højtærede Minister vil kunne finde hele dette interessante Foredrag, som jeg henleder Opmærksomheden paa, i Beretningen fra det omtalte Møde, der som sagt afholdtes i August Maaned 1908. Skønt jeg ved, at Opfordringer til Staten om at paatage sig Opgaver, som koste Penge, for Tiden ikke ere særlig vel hørte, tror jeg alligevel, at denne Opgave — selv om den vil koste Statskassen noget, det kunde dog aldrig blive noget stort Beløb —

alligevel er en saa vigtig og udmærket Opgave, at jeg dog nærer noget Haab om at blive imødekomet, naar jeg beder den højtærede Indenrigsminister tage sig af denne Sag og eventuelt tage en af de tyske Stater, jeg nævnede, til Forbillede og gennemføre noget lignende, som de der have.

Jeg vil gerne slutte mig til de Udtalelser, som i Formiddagsmødet i Gaar fremsattes af et æret Medlem her i Salen angaaende Forholdet paa Frederikssundsbanen, thi som det ærede Medlem meddelte, faar man jo paa Frederikssundsbanen en højere Jernbanetakst, ikke alene saa stor som den, man faar andre Steder paa Grund af Takstforhøjelsen i Fjor; men et yderligere Tillæg paa Grund af de særlige Forhold, der gøre sig gældende derude. Den væsentligste Grund til dette Forhold er jo den, at Frederikssundsbanen herinde ved København er bleven omlagt, og saa vidt jeg ved, lagt ud omkring Valby, og Togene skulle den Vej ind til Hovedstationen. Banen er altsaa bleven omlagt paa Grund af Banegaardsforholdenes Ordning her inde i København, og paa Grund heraf skal man nu køre 3 à 4 Kilometer længere end før. Det er for øvrigt i Forvejen en Ubehagelighed, man ønsker helst at komme til sit Bestemmelsessted ad en saa kort Vej som muligt og saa hurtigt som muligt, og det gælder naturligvis særlig de Folk, som køre hver Dag og skulle til Byen daglig, og det er jo Tilfældet med mange af dem, der bo ude omkring ved Banens Holdepladser og Stationer. Det er altsaa paa Forhaand en Gene, at de skulle køre et længere Stykke Vej, end de under de nuværende Banegaardsforhold maa, men hvad der synes at være ganske urimeligt, er, at de oven i Købet skulle betale den Gene med en yderligere Takstforhøjelse ud over den, som alle andre Mennesker maa betale paa Grund af Takstloven i Fjor. Jeg vil derfor støtte det ærede Medlem, der specielt talte om Forholdene ved Maaløv Station, og bede den højtærede Trafikminister tage sig heraf; og jeg henstiller til ham, om det ikke paa en eller anden Maade var muligt at faa gjort en Undtagelse for denne Banes Vedkommende, hvad der synes at kunne være Grund til.

Jeg har et Par andre Spørgsmaal vedrørende Jernbaner. Der blev, jeg husker ikke, hvortil det er siden, nedsat et Udvalg eller en Kommission, som havde til Opgave at undersøge andre Driftsmaader, jeg ved ikke, om det var Elektricitet eller andre Slags Lokomotiver eller en anden Trækraft end den, man i Øjeblikket har paa